

SZTANDAR BIBLIJNY — NASZYM JEDYNYM SZTANDAREM

„Podnieście chorągiew do narodów” — Izajasz 62:10;
Izajasz 8:20; Łukasz 11:28.

„Tedy wyszedł głos z stolicy, mówiący: Chwalcie Boga naszego wszyscy słudzy jego, i którzy się go boicie, i mali i wielcy. I słyszałem głos jako ludu wielkiego, i jako głos wielu wód, i jako głos mocnych gromów, mówiących: Halleluja! iż ujął Królestwo Pan Bóg wszechmogący” — Obj. 19:5,6.

„Dziękujemy tobie, Panie Boże wszechmogący, któryś jest, i któryś był, i który masz przyjść! żeś wziął moc swoją wielką, i ująłeś królestwo; I rozgniewały się narody, i przyszedł gniew twój i czas umarłych, aby byli sądzeni, i abys oddał zapłatę sługom twoim, prorokom i świętym, i bojącym się imienia twego, małym i wielkim, i abys wytracił tych, co psują ziemię” — Obj. 11:17,18.

„Bo tak mówi Pan zastępów: Oto Ja jeszcze raz, a to po małym czasie, poruszę niebem i ziemią, i morzem i suchą; Poruszę, mówię, wszystkie narody, i przyjdą do Pożądanego od wszystkich narodów; i napelnię ten dom chwałą, mówi Pan zastępów” — Agg. 2:7,8.

„Albowiem oto Ja tworzę niebios nowa, i ziemię nową, a nie będą wspomniane rzeczy pierwsze, ani wstąpią na serce” — Izaj. 65:17.

„Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka” — 2 Piotra 3:13.

„I zatrąbił Anioł siódmy, i stały się głosy wielkie na niebie mówiące: Królestwa świata stały się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego, i królować będzie na wieki wieków” — Obj. 11:15.

**WYDANIE
PAMIĄTKOWE**

SZTANDAR **BIBLIJNY**
i
Zwiastun Chrystusowego Królestwa

© Podwójna objętość numeru w rocznicę Izraela ©

Izrael w 50

Rocznice

ABY WŁAŚCIWIE OCENIĆ naród Izraela, musimy spojrzeć poza obecną politykę. Nierozsądne byłoby oczekiwanie, co niektórzy czynią, żeby współczesne państwo Izrael zapomniało po półwieczu o śmiertelnej walce i na zawsze było wzorem współczucia i wrażliwości. Na miejsce dla tego państwa, składającego się z imigrantów z całego świata, z których wielu zostało zmuszonych do opuszczenia swoich krajów rodzinnych, niechętnie się zgodzono wśród państw narodowych. Współczesny Izrael jest jednostką państwową silną, energiczną i sam występuje w obronie własnej.

Krytykowany za to, co jest uważane za bezwzględne traktowanie przez niego sąsiadujących Palestyńczyków, Izrael w swoją 50 rocznicę nie jest bardzo kochany przez szeroki ogół świata. Ale pozostają następujące fakty: Izrael jest teraz państwem, ponieważ Bóg Izraela tak zdecydował. Bóg nie dlatego kocha Izrael, że na to zasługuje, lecz ze względu na ojców: Abrahama, Izaaka i Jakuba, ze względu na tych, którym dał obietnice.

Ta połączona edycja Sztandaru Biblijnego przedstawia pewne punkty widzenia na Izrael, przeszłe i obecne, zebrane z zasadniczo odmiennych źródeł. Mamy nadzieję, iż okaże się błogosławieństwem dla czytelników.

SYJONIZM I IZRAEL

„Dowie się dom Izraelski, że Ja Pan, Bóg ich, od onego dnia i na potem”.

Ezech. 39: 22

POMIMO WIEKÓW prześladowań i wysiłków z wielu stron wytopienia ich, pozbawieni ziemi Żydzi w końcu odzyskali swój kraj. W dniu 14 maja 1948 państwo Izrael stało się rzeczywistością.

Odtąd historia tego regionu jest nacechowana konfliktami militarnymi, politycznymi i ideologicznymi. Z punktu widzenia wypełniania się proroctw ten sam okres jest świadkiem zadziwiających wydarzeń. Zmiany te w dużej mierze były efektem syjonizmu, ruchu zmierzającego do ustanowienia w Palestynie ojczyzny dla rozproszonych Żydów.

Już w 1818 roku prezydent Stanów Zjednoczonych, John Adams, napisał:

„Ja naprawdę życzę Żydom ponownie niezależnego narodu w Judei, gdyż, jak wierzę, jego najbardziej oświeceni mężowie uczestniczyli w ulepszaniu filozofii tego wieku”.

A w 1891 ks. William E. Blackstone przedstawił prezydentowi USA, Benjaminowi Harrisonowi, petycję nawołującą do międzynarodowej konferencji „w celu rozważenia roszczeń Izraela do Palestyny jako ich starożytnej ojczyzny”. Między innymi czytamy w niej:

„Dlaczego ponownie nie oddać im Palestyny? Według Boskiego rozmieszczenia narodów jest to ich dom — nieprzenośna własność, z której zostali wypędzeni siłą...”.

Petycja została podpisana przez wielu wpływowych przywódców świeckiego i religijnego świata, łącznie z Johnem D. Rockefellerem, o którym później powiemy więcej.

Wszyscy miłośnicy „Syjonu”, żydowscy czy pogańscy, losem Izraela byli i wciąż są bardzo zatroskani. Biblijne proroctwo jest tak wyraźnie przedstawione w upadku i powstaniu narodu żydowskiego, że można to bez przesady nazwać współczesnym cudem. W tę proroczą tkaninę wplecione są różne charakterystyczne polityczne i ekonomiczne nici. Niektóre z nich prześledzimy w tym artykule, ukazując pewne jednostki, które świadomie lub nieświadomie odegrały opatrznościową rolę w przedstawianiu uwadze świata „sprawy żydowskiej”, pomagając w realizacji proroctw Biblii.

NARODZINY SYJONIZMU

Teodor Herzl

Węgierski dziennikarz Herzl (1860-1904) jest uważany za ojca syjonizmu. Chociaż Mojżesz Hess i Leo Pinsker już wiele lat wcześniej byli rzecznikami ojczyzny dla Żydów, ruch ten zaczął istnieć dopiero dzięki orędownictwu Herzla.

Dość wcześnie zrozumiał, że Żyd jest obcy, gdziekolwiek by nie mieszkał. „Sprawa Dreyfusa”, spopularyzowana przez Emila Zolę, utrwaliła go w przekonaniu, że Żydzi bez własnej ojczyzny nigdy nie będą prawdziwie wolni.

Alfred Dreyfus, Żyd, był żołnierzem w Ministerstwie Wojny armii francuskiej. W 1894 oskarżono go o szpiegowanie na rzecz Niemiec, a po wyroku sądu wojennego zesłano go do francuskiej kolonii karnej na wyspie Diabla, w Gujanie Francuskiej w Ameryce Południowej. Ale później wyszło na jaw, że był niewinny, lecz fakt ten został zatajony przez władze na wyższych szczeblach wojskowych. Dreyfus został ostatecznie oczyszczony z zarzutów i w 1906 przywrócono do swego stopnia wojskowego.

Broszura Herzla, *Der Judenstaat* (Państwo żydowskie) w 1896 pomogła zwrócić uwagę świata na kwestię ojczyzny żydowskiej. W niej przedstawił w ogólnym zarysie plan autonomicznego państwa żydowskiego pod feudalnym zwierzchnictwem państwa otomańskiego (tureckiego). Rozgłaszanie tych spraw doprowadziło do pierwszego kongresu syjonistycznego w 1897 roku.

Joseph Chamberlain, brytyjski sekretarz kolonialny, został poruszony ciężką sytuacją Żydów wschodnioeuropejskich. Chamberlain zaproponował Herzlowi, który stał się głównym rzecznikiem Żydów syjonistów, różne terytoria będące pod brytyjskim panowaniem jako ojczyznę, między innymi Cypr i Półwysep Synajski. Najbardziej atrakcyjną ofertą było 6.000 mil kwadratowych płaskowyżu Ugandy w Afryce Wschodniej. Chamberlain promował ją jako idealny obszar na osiedlenie się Żydów — „upał na wybrzeżu, lecz klimat w głębi kraju jest wymieniony dla Europejczyków. Można tam uprawiać cukier i bawełnę”.

Propozycja ta była omawiana na szóstym Kongresie Syjonistycznym w 1903 roku i zrodziła wiele goryczy. Dla Żydów, którzy uważali, że jedynym prawdziwym domem może być Palestyna, przyjęcie jakiegokolwiek innego obszaru byłoby zdradą sprawy. Herzl zmarł następnego roku.

W tym czasie Palestyna była ojczyzną Arabów i części Żydów, lecz duże tereny były niezabudowane i nieuprawiane. Dopiero wiele dziesięcioleci później marzenie syjonizmu stało się rzeczywistością. Wydarzenia prowadzące do tego sukcesu są interesującym przykładem tego, jak Bóg realizuje swoje zamierzenia przez (rzekomo) niezależne działania niepodległych państw. Rozważymy niektóre z najważniejszych.

KOLONIALIZM I POLITYKA DZIEWIĘTNASTEGO WIEKU

Polityczne i militarne manewry między potęgami tamtych czasów i późnodziewiętnastowieczna kolonialna ekspansja Brytanii pomogły przygotować scenę dla realizacji syjonistycznego marzenia. Pragnienie Brytanii, aby na Bliskim Wschodzie mieć sojusznika, który pomagałby w ochronie jej interesów w kanale Sueskim, było powodem wspierania przez nią sprawy syjonizmu.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych
2 listopada 1917 r.

Drogi Lordzie Rothschild,

W imieniu Rządu Jego Króleskiej Mości z przyjemnością przekazuję Panu następującą deklarację sympatii z dążeniami żydowskich syjonistów, jaka została przedstawiona i przyjęta przez Gabinet.

Rząd Jego Królewskiej Mości przychylnie zapatruje się na ustanowienie w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego i dołoży wszelkich starań, aby umożliwić osiągnięcie tego celu, przy czym jest rzeczą zupełnie zrozumiałą, że nie uczyni on nic, co mogłoby zaszkodzić obywatelskim czy religijnym prawom istniejących w Palestynie społeczności nieżydowskich oraz prawom i statusowi politycznemu, z jakich Żydzi korzystają w każdym innym kraju”.

Byłbym wdzięczny, gdyby zechciał Pan zapoznać z tą deklaracją Federację Syjonistów.

Arthur James Balfour

List od Ministra Spraw Zagranicznych Balfoura do lorda Rothschilda zawierający Deklarację.

Foreign Office,
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object. It being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country”

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Kanał Sueski

Kanał był budowany przez Ferdynanda de Lessepsa przez 10 lat i został otwarty w 1869 roku. Proponował najkrótszą morską drogę z Europy do wschodniego wybrzeża Afryki, Dale-

kiego Wschodu i Australii. Brytyjczycy traktowali go jako ważne połączenie z daleko rozrzuconymi posiadłościami we Wschodniej Afryce, aż do Półwyspu Arabskiego i Oceanu Indyjskiego.

Gdy premierem był Disraeli (pierwszy Żyd, który kiedykolwiek piastował to stanowisko w Anglii), w latach 1874-80, Brytania wyprzedziła Rosję, swego głównego rywala na Bliskim Wschodzie, i w 1875 roku nabyła prawie 50% udziałów w Kanale od kedywa Egiptu (kedyw — tytuł wicekróla Egiptu, rządzącego w imieniu sultana tureckiego od 1867 r. do 1914 r.) za 4 mln funtów (wtedy około 20 mln dolarów) i aż do roku 1956, kiedy to Kanał siłą został znacjonalizowany przez prezydenta Gamela Abdel Namera, sprawowała nad nim znaczną władzę. Zakup ten okazał się bardzo cennym nabytkiem i zapewnił Brytanii dominację na Bliskim Wschodzie aż do połowy obecnego wieku.

Kanał Sueski miał uzyskać jeszcze większe znaczenie na początku XX wieku, kiedy to brytyjska firma naftowa Anglo-Persian (później British Petroleum) sprowadzała ropę do krajów Wspólnoty Brytyjskiej w Afryce z pól naftowych Baku w Rosji.

Nadejście ropy

Ropa odegrała kluczową rolę w czasie następujących kilku dziesięcioleci. Chociaż od wieków wiedziano o istnieniu ropy, dopiero w drugiej połowie dziewiętnastego wieku w pełni zdano sobie sprawę z jej handlowych korzyści. Pierwszy prawdziwy szyb naftowy został wywiercony przez Edwina L. Drake'a w Titusville w Pensylwanii, w 1859 roku. Oczyszczona, jako nafta służyła głównie jako płyn do oświetlania. Wykorzystując niedokładności systemu dystrybucji, J.D. Rockefeller do 1878 roku, przez swą firmę Standard Oil, przejął nadzór nad większością światowego przemysłu. To właśnie w tej branży zrobił swoją fortunę. Później, na bazie struktury przemysłowej stworzonej przez Rockefellera, zbudowano przemysł paliwowy. Brakowało tylko jeszcze wynalazku silnika „Otto”, nazwanego od imienia swego wynalazcy, Nikolausa Otto, który wprowadził zasadę silnika spalinowego.

Lata poprzedzające nadejście wojny w 1914r. były świadkiem wzmożonej aktywności w wydobywaniu ropy. Od Ameryki po Indonezję i Persję (Iran) firmy prywatne i narodowe prześcigały się, by wydobyć ten produkt z ziemi i wprowadzić na rynek. (Większe odkrycia ropy na Bliskim Wschodzie należały jeszcze do przyszłości). Wprowadzenie przez braci Nobel tankowca do przewozu ropy znacznie zwiększyło transportowane ilości. Te pierwsze, gorączkowe początki doprowadziły do powstania międzynarodowych firm naftowych.

Ropa umożliwiła współczesne działania wojenne. (To się miało okazać szczególnie prawdziwe podczas drugiej wojny światowej: smaro-

wała ona maszyny wprowadzone do działań wojennych i napędzała ich silniki. Narody, które posiadały jej wystarczające zapasy, mogły prowadzić i wygrywać wojnę. W końcowych latach owej wojny Niemcom Hitlera zaczynało brakować tego paliwa; alianci mieli dostęp do jej znacznych ilości, co im pomogło osiągnąć zwycięstwo). Ropa była siłą stojącą za rewolucją samochodową (i rewolucją społeczną, jaka po niej nastąpiła). Wiek dwudziesty słusznie nazwany został „wiekiem ropy”.

Przed I wojną światową Winston Churchill, Admirał Marynarki, w wieku 39 lat podjął decyzję o przejściu Królewskiej Marynarki z paliwa węglowego na ropę. Nie było to pozbawione ryzyka. Dostawy zagranicznej ropy, uważał Churchill, mogły być przerwane przez wrogów Brytanii, podczas gdy węgiel był bezpieczny — wyspy brytyjskie wykształtowały się prawie na nim. Jednak ropa miała przewagę lekkości, pozwalając marynarce na szybsze przeprawy, co było istotnym czynnikiem dla „policjanta”, którego rejonem był świat.

BRYTANIA A BLISKI WSCHÓD

Afryka i subkontynent Azji były dla Brytanii niezwykle cenne. Indie, jako „klejnot” w koronie imperium, oraz region wokół zatoki Bengalskiej — Cejlon (obecnie Sri Lanka), Birma (obecnie zwana też Myanmar) — były ważnymi źródłami dostaw i eksportu dla gospodarki wyspy (i również dla imperium). Rejon ten był także ważny strategicznie, zaopatrując wysunięte posterunki militarne i morskie.

Wpływy na Bliskim Wschodzie dały Brytanii możliwość przekształcenia, a niekiedy tworzenia, mapy tego regionu. Doprowadziło to do powstania sztucznych państw, które przetrwały do dzisiaj — np. Iraku, Iranu, Kuwejtu, Jordanii — i które w wielu przypadkach na przestrzeni dziesięcioleci wzmagały trudności konfliktu arabsko-izraelskiego.

Duże południowe obszary Półwyspu Arabskiego były zamieszkałe przez plemiona koczowników, zjednoczone z czasem przez Ibn Sauda, założyciela współczesnego państwa Arabii Saudyjskiej. Brytyjczycy zgodzili się pozostawić w spokoju plemiona arabskie na południu, jeśli one z kolei zobowiążą się nie stawać przeciwko brytyjskiej władzy.

WOJNA NA HORYZONCIE

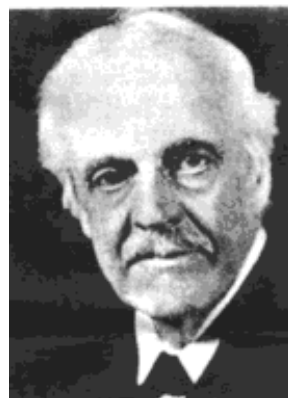
Wychodząc jako zwycięzca w 1871 roku z wojny francusko-niemieckiej, nowe Niemcy (państwa niemieckie zostały zjednoczone pod przywództwem Bismarcka) były wschodzącą potęgą i rosnącym zagrożeniem dla dominacji Brytanii w Europie. Ich marynarka z początku lat 1900 powodowała w Londynie duże zaniepokojenie. Poza tym była Francja, konkurent na kolonialnej arenie, żywiąca swą odwieczną niechęć do Brytanii, oraz widmo niestabilnej Rosji na północy.

DR. CHAIM WEIZMANN

GEN. EDMUND ALLENBY

LORD JAMES BALFOUR

DAVID BEN GURION

Brytania, stając przed nową rzeczywistością polityczną i militarną, od dawna przyzwyczajona do utrzymywania równowagi sił w Europie, została zmuszona do porzucenia swego „wspaniałego odosobnienia” i zawarcia sojuszy ze swymi wcześniejszymi wrogami, w celu ochrony siebie i swych interesów przed tym, co postrzegala jako wrogie aspiracje Niemiec. Zawarła sojusze z Rosją (1907) i Francją (1904 i 1912) i nawet z Japonią (1902). Stany Zjednoczone, choć już w tym okresie były ekonomiczną potęgą, były odizolowane i raczej trzymały się z dala od europejskich spraw, politycznie i militarnie odgrywały w sprawach międzynarodowych drugorzędną rolę. (Miało to ulec zmianie wraz z przystąpieniem przez USA do wojny w 1917r. oraz stworzeniem własnej floty i późniejszej rywalizacji z Brytanią i Japonią na wodach międzynarodowych).

W ten sposób rosło napięcie, a kula zamachowca, która powaliła austriackiego arcyksięcia w Sarajewie (w Bośni) stała się iskrą, która rozpalila ogień „wielkiej wojny”. To właśnie od wybuchu tego konfliktu w 1914 roku podejmujemy kolejną opatrnościową nić i idziemy z nią przez życie pewnego wybitnego syjonisty.

Chaim Weizmann

Urodzony w Rosji, Weizmann (1874-1952) był żarliwym syjonistą. Wierząc, że Anglia dzięki swym wpływom na świecie posiadała klucz do realizacji syjonistycznego marzenia o odrodzeniu państwa żydowskiego, w 1905 roku zamieszkał w Manchesterze, w północnym ośrodku przemysłowej Anglii. Mieszkał tam przez 10 lat i ustalił swą reputację jako pracujący naukowo chemik. Opanował język angielski i został wykładowcą. Później w Sopocie, niedaleko Gdańska w Polsce, poślubił Verę Chatzman, studentkę medycyny, i sprowadził swoją żonę do Manchesteru.

Aceton dla Brytanii

Jakiś czas po rozpoczęciu wojny Brytania przeżywała trudności związane z brakiem acetonu, niezbędnego składnika kordytu (rodzaju prochu), używanego do pocisków przez artylerię królewskiej marynarki.

Winston Churchill, podziwiający naród żydowski, słyszał o błyskotliwym Weizmannie i wezwał go do siebie. Mówi się, że Churchill poprosił o „trzydzieści tysięcy ton acetonu”. Weizmann przeniósł centrum swych badań do Londynu i wraz ze swym personelem pilnie pracował nad syntezą substytutu acetonu. Udało mu się. Marynarka, zaopatrzona w ten cenny płyn, mogła kontynuować walkę.

BALFOUR I LLOYD GEORGE

Arthur James Balfour, minister spraw zagranicznych w rządzie Lloyd'a Georga, wyraził wdzięczność narodu.

„Co możemy zrobić dla pana?”, pytał Balfour. „Dla mnie nic”, odpowiedział Weizmann, „lecz dla mego narodu, ojczyznę w Palestynie”.

Balfour znał Weizmanna od kilku lat i miał dużo sympatii dla narodu żydowskiego. Wiele lat wcześniej, gdy sam był premierem, pisał o międzynarodowym traktowaniu Żydów jako o „hańbie dla chrześcijaństwa”.

Przy jednej okazji, w Queen's Hotel w Manchesterze, Balfour i Weizmann dyskutowali o kwestii syjonizmu. Balfour wspominał o wcześniejszej propozycji Brytanii dotyczącej Ugandy jako możliwej ojczyźnie. Weizmann, jako rzecznik lobby „Palestyna lub nic” wśród syjonistów, odrzucił tę ofertę.

„Gdybym zaproponował panu Paryż zamiast Londynu, zapytał Weizmann Balfoura, czy przyjąłby go pan?”

„Lecz, panie Weizmann, my mamy Londyn”, odpowiedział Balfour.

„My mieliśmy Jeruzalem, gdy Londyn był jeszcze bagnetem”, nastąpiła odpowiedź.

Godnym odnotowania jest fakt, że premier Lloyd George, Walijczyk i praktykujący chrześcijanin, znający prorocтва St. Testamentu, także był przyjaźnie ustosunkowany do sprawy syjonizmu.

DEKLARACJA BALFOURA

Przewidując koniec wojny i możliwość mandatu — nadzoru ochronnego — nad Palestyną, rząd brytyjski 2 listopada 1917 roku skierował, przez Balfoura, pismo do lorda Rothschilda, przewodniczącego Brytyjskiej Federacji Syjonizmu, stwierdzając że „rząd Jego Królewskiej Mości przychylnie zapatruje się na ustanowienie w Palestynie domu dla narodu żydowskiego”. Dokument ten stał się znany jako „Deklaracja Balfoura” i był wielką zachętą dla syjonistycznych Żydów na całym świecie. Po usankcjonowaniu przez Ligę Narodów Brytanii oficjalnie otrzymała mandat w 1922 roku.

BOHATEROWIE PIERWSZYCH LAT

Okres sprawowania mandatu jest pełen nazwisk znanych z żarliwego związku z pierwszymi zmaganiem Izraela i dostarcza inetruszącego dowodu, że zarówno Żydzi, jak i chrześcijanie, wierzący w prorocтва Starego Testamentu byli używani przez Boga do realizacji Jego zamierzeń.

Charles Taze Russell

Zachęta udzielona sprawie syjonizmu przez Charlesa Taze Russella (1852-1916), poganina, była bezpośrednią odpowiedzią na bilbijne zalecenie z Iz. 40:1,2, by „mówić do serca Jeruzalem, ogłaszać mu, że się już dopełnił czas postanowiony jego”. Legendarne wystąpienie Russella przed audytorium złożonym głównie z Żydów w nowojorskim Hipodromie w 1910 roku (i następne wystąpienia w Chicago i Filadelfii) uczyniło wiele w kierunku złagodzenia podejrzeń, jakie Żydzi zwykle odczuwają wobec chrześcijan. Nie próbując ich nawracać, przypomniał im o ich odwiecznym prawie jako narodu Boskiego przymierza oraz jako dziedziców obietnic danych Abrahamowi. (Sprawozdanie z zebrania w hipodromie nastąpi później w niniejszym czasopiśmie).

Louis D.Brandeis

Louis D.Brandeis (1856-1941), pierwszy żydowski członek Najwyższego Sądu USA i doradca prezydenta Wilsona, był oddanym zwolennikiem sprawy syjonizmu w czasie, kiedy przez wielu było to uważane za nieamerykańskie. Brandeis przeciwstawiał się tej krytyce, gdy mówił, „by być dobrymi Amerykaninami, musimy być lepszymi Żydami, aby być lepszymi Żydami, musimy stać się syjonistami”. W 1914 roku objął kierownictwo Tymczasowego Komitetu Wykonawczego do Ogólnych Spraw Syjonizmu. Wierzył, że „każdy Żyd w Ameryce musi powstać i być policzony, policzony z nami, lub okazać się, świadomie lub nieświadomie, jednym z nielicznych przeciwnych własnemu narodowi”.

Felix Frankfurter

Doświadczając osobiście uprzedzenia wobec Żydów w społeczeństwie amerykańskim przy

końcu dziewiętnastego wieku i początku dwudziestego, Frankfurter (1882-1965) poświęcił się sprawie syjonizmu. Dzięki jego wysiłkom zbierano fundusze i wysyłano je do Palestyny. Kolega Brandeisa, blisko współpracował także z brytyjskimi i amerykańskimi urzędnikami nad stworzeniem warunków zbliżającego się mandatu nad Palestyną. Później miał służyć jako sędzia nadzwyczajny Sądu Najwyższego USA.

David Ben-Gurion

Co ciekawe, najsłynniejszy syjonista tamtych czasów i człowiek, który jako pierwszy premier Izraela oficjalnie ogłosił niezależność w 1948 roku, w tym czasie został zwerbowany do brytyjskiej armii jako kapral w składającym się z samych Żydów 39 pułku Królewskich Strzelców.

Urodzony w 1886 w Płońsku, w Polsce, Ben Gurion (nazwisko oznacza „syn młodego lwa”) osiadł w Palestynie w 1906 roku, lecz jako syjonista został wypędzony przez proniemieckich Turków w 1915 roku. Udawszy się do Ameryki, pomagał w tworzeniu Żydowskiego Legionu, który walczył po stronie sprzymierzonych w pierwszej wojnie światowej.

Najwyraźniej tok jego zajęć był nudny. Pewnego razu nielegalnie oddalił się z obozu, by odwiedzić Chaima Weizmanna, który wtedy znajdował się w Jeruzalem z Komisją Syjonistyczną. Było to ich pierwsze spotkanie. Ceną tego wypadu była utrata stopnia i 30 dni aresztu koszarowego. Jego agresywne spojrzenie na syjonizm miało być w późniejszych latach źródłem tarcia między nim a Weizmannem. Zmarł w 1973 roku.

Trzej poganie ściśle związani z wydarzeniami prowadzącymi do ustanowienia nowego państwa zasługują na szczególną uwagę.

Generał Allenby

Edmund Henry Hynman Allenby (1861-1936) dowodził brytyjskimi siłami na Bliskim Wschodzie. Pokonał Turków w Palestynie, a koronne zwycięstwo odniósł pod Megiddo we wrześniu 1918 roku, po czym, niemal natychmiast, nastąpiła kapitulacja Turcji. Jerozolima została zdobyta bez jednego strzału. Allenby nie chciał wjechać do miasta konno, ponieważ w ten sposób Jezus wjechał do miasta. Allenby był brytyjskim wysokim komisarzem dla tego regionu w latach 1919-25.

T.E.Lawrence

Pułkownik Thomas Edward Lawrence (1888-1935) („Lawrence z Arabii”) stał się znany jako spiskowiec z arabskimi rewolucjonistami przeciwko władzy tureckiej. To właśnie Lawrence, jako przyjaciel Arabów i wierzący w prorocтва Biblii, pomógł później w wynegocjowaniu warunków brytyjskiego mandatu nad Paletsyną.

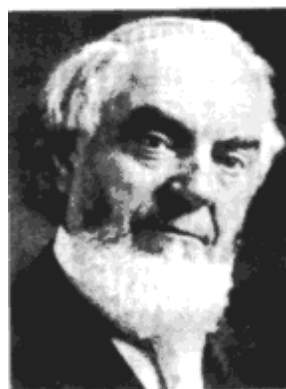
Weizmann, jako przewodniczący Komisji Syjonistycznej nad Palestyną, w 1918 roku skontaktował się z Allenby’em i razem z Lawrencem

LEO PINSKER

DR. THEODOR HERZL

PASTOR C. T. RUSSELL

BENJAMIN DISRAELI

spotkali się z emirem (królem) Feisalem. Zawarte porozumienie określające przyszłą politykę na tym obszarze zostało przygotowane przez Lawrence.

W 1935 roku Lawrence przeniósł się do domku w Dorset, gdzie mógł „marzyć, pisać lub czytać przy kominku, albo też słuchać sobie z gramofonu Bethowena czy Mozarta”. W tym samym roku w czasie jazdy motocyklem gwałtownie skręcił, by uniknąć zderzenia z dwoma chłopcami na rowerach, i poniósł śmierć.

Orde Wingate

Major generał Orde Wingate (1903-1944), brytyjski oficer, mocno wierzył w bilbijną obietnicę o powrocie Żydów. Jest dzisiaj czule wspominany przez Żydów. W latach trzydziestych szkolił licznych żydowskich ochotników do walki z arabskimi gangami, wspieranymi przez nazistowskie i faszystowskie reżimy tamtych czasów. Pod jego kierunkiem Moshe Dayan zdobył doświadczenie, którego później potrzebował ten młody kraj.

Wingate mawiał, że „gromadzimy tutaj podstawy pod armię Syjonu”. Później, w czasie drugiej wojny światowej prowadził „Chinditów” — grupę składającą się z Gurków, zachodnich Afrykanów, Amerykanów i Brytyjczyków — w wojnie partyzanckiej poza japońskimi liniami. Zginął w Birmie w katastrofie samolotu w 1944 roku.

Organizacja, którą pomógł zreorganizować w Palestynie dziesięć lat wcześniej (*Hagana*), stała

się podstawą armii nowej republiki. Wioska na górze Carmel, która powstała w 1953 roku, otrzymała jego imię.

BIAŁA KSIĘGA PASSFIELDA

Tymczasem rosła żydowska imigracja. Do 1928 roku ludność żydowska liczyła 170.000. Z powodu tego napływu wzmogły się protesty Arabów. Brytania, wrażliwa na arabskie wpływy i zatrwożona arabskimi zamieszkami, wydała w październiku 1930 roku Białą Księgę Passfielda, zalecając moratorium na dalszą żydowską imigrację. Żydzi byli przerażeni. Wciąż przybywali, pomimo ostrych przeciwdziałań brytyjskich urzędników. Między Arabami i Żydami utrzymywało się napięcie.

Wydarzenia prowadzące do drugiej wojny światowej we wrześniu 1939 roku nasilały problemy. Jednak pomimo rozczarowania protektorem wielkiego imperium Żydzi palestyńscy wiedzieli, że dla nich było korzystnym wspieranie Brytanii w wojnie z Niemcami. Ben-Gurion dobrze oddał żydowskie uczucia, gdy powiedział: „Będziemy walczyć obok Brytanii w naszej wojnie przeciwko Hitlerowi, jak gdyby nie było żadnej Białej Księgi i będziemy walczyć przeciwko Białej Księdze, jak gdyby nie było żadnej wojny”.

Gdy świat wzdrygał się z przerażenia z powodu 6.000.000 martwych Żydów, Żydzi na kontynencie europejskim otrzymali silny impuls w kierunku odwiecznej ojczyzny. Tam, gdzie zawiodły wezwania syjonizmu, następował terror obozów śmierci, a Żydzi tłumnie przybywali do Palestyny w każdy możliwy sposób. Ruszyli na przód ze zmęczonymi brytyjskimi żołnierzami, aby ucałować ziemię, o którą już niebawem mieli walczyć.

Brytania, chociaż w wojnie światowej znalazła się w gronie zwycięzców, wyszła z niej obciążona długami wojennymi, stając przed trudnościami społecznymi, politycznymi i ekonomicznymi w kraju i za granicą. Ogłosiła zamiar odstąpienia od mandatu na rzecz Narodów Zjednoczonych. ONZ przyjęła rezolucję wzywającą do ustanowienia w Palestynie państwa żydowskiego. Osiem godzin przed formalnym wygaśnięciem mandatu 14 maja 1948 roku Ben-Gurion, pierwszy premier, oficjalnie ogłosił Izrael państwem. Chaim Weizmann, który odegrał tak ważną rolę w narodzinach narodu, został jego pierwszym prezydentem.

PIERWSZE DZIESIĘĆ LAT IZRAELA

Niemal natychmiast nowe państwo zostało zaatakowane przez pięć krajów arabskich — Egipt, Jordanię, Syrię, Liban i Irak. W tym czasie kraj miał armię liczącą 21.000 żydowskich mieszkańców, kraje napadające miały łącznie armię liczącą blisko 30.000 żołnierzy! Wielu z nich było przeszkolonych przez Brytyjczyków jako żołnierze zawodowi i byli dobrze uzbrojeni. Izrael miał tylko *Haganę* uzbrojoną w strzelby, karabiny ma-

szynowe i kilkaset moździerzy. ONZ przeważnie pozostawała bierna. Izrael skutecznie obronił się. W 1949 ze wszystkimi, z wyjątkiem Iraku, podpisano zawieszenie broni.

Dla Izraela, w czasie pierwszego dziesięciolecia jego istnienia, głównym źródłem dochodu, w postaci odszkodowań wojennych oraz odszkodowań dla jednostek, były Niemcy. Poza tym kraj ten otrzymywał dotacje z USA. Skończyły się one w 1959, po czym nastąpiła seria pożyczek.

Ludność Izraela potroiła się w tych latach. Przy końcu 1957 roku wynosiła prawie 2.000.000 (łącznie z ponad 200.000 Arabów). Proklamacja niepodległości oświadczała, że „państwo Izrael będzie otwarte dla imigracji Żydów ze wszystkich krajów ich rozproszenia”. Według Ben Guriona około 1.000.000 imigrantów przybyło do Izraela z 79 krajów w pierwszych 10 latach.

37 rozdział Ezechiela, z jego wizją zebranych i ożywionych kości jest wspaniałym obrazem narodu żydowskiego powracającego pod wpływem syjonizmu do „życia” po wiekach bezdomnego rozproszenia.

WOJNA SZEŚCIODNIOWA

Istnienie młodego państwa zostało ponownie zagrożone w czerwcu 1967. Trzy lata po utworzeniu Organizacji Wyzwolenia Palestyny (OWP) świat arabski, poprowadzony przez Nassera odnowił swą „świętą wojnę” przeciwko Izraelowi. Izrael, zwycięski również w tym konflikcie, zakończył go z jeszcze większym terytorium. Prawdę mówiąc, ta znamienne błyskawiczna „sześciiodniowa” wojna dała mu panowanie nad Zachodnim Brzegiem, strefą Gazy, Półwyspem Synajskim i Wzgórzami Golan. Co najważniejsze, siły izraelskie zdobyły Starą Jerozolimę. Żydzi znowu sprawowali władzę nad miastem króla Dawida.

Izrael sprawuje obecnie jurysdykcję nad terytorium trzy razy większym niż wynosiła poprzednia wielkość, z arabską ludnością, liczącą ponad 1.000.000. Wielką troską rządu było jak sprawować rządy nad tym obszarem. Premier Levi Eshkol wyraził gotowość rządu do *oddania* większości zajętych terenów (z wyjątkiem Jerozolimy) w zamian za porozumienie pokojowe z arabskimi sąsiadami. Oferta została odrzucona. Na spotkaniu w Sudanie, we wrześniu 1967 roku przywódcy arabscy oświadczyli, że nie będą negocjować, uznawać ani zawierać pokoju z „syjonistyczną jednostką”.

PRZYSZŁOŚĆ IZRAELA

Wiele wydarzyło się w następnych latach, a szpalty niniejszego czasopisma omawiały to szczegółowo. Nie będziemy się starali powtórzyć w tym artykule całej tej złożonej historii. W chwili pisania tego artykułu „proces pokojowy” zapoczątkowany na podstawie porozumienia w Oslo chylił się ku upadkowi. Stany Zjednoczone

i Unia Europejska usiłują ożywić go. Czas pokaże, czy pomyślnie będzie można rozwiązać kwestie polityczne i bezpieczeństwa. Premier Benjamin Netanyahu zapiera się rezygnacji z terytorium, które, jak wiemy, Izrael potrzebuje dla swego bezpieczeństwa.

Ale jedna rzecz jest pewna: Izrael pewnego dnia znowu będzie „otoczony” przez wrogie siły — z naturalnego punktu widzenia, nawet jeszcze bardziej przytłaczające, niż te w przeszłości. Zobaczmy np. Jer. 30:3,7 i Ezech., rozdz. 36 do 39. W czasie kryzysu, gdy będzie się wydawać,

że wszystko jest już dla niego stracone, zostanie uratowany, a Boskie królestwo pokoju ustanowione (Zach. 14:1-9). Wówczas zacznie się wypełniać obietnica złożona Abrahamowi, że w jego nasieniu (Izraelu) błogosławione będą wszystkie narody, kiedy władza Boga „wyjdzie z Syjonu, a słowo pańskie z Jeruzalemu” (1 Moj. 12:1-3; Iz. 2:2-5).

Napawająca nadzieją perspektywa dla Izraela jest kluczem dla przyszłości ludzkości. W przyszłym wyzwoleniu Izraela leży nadzieja narodów (Jan 4:22; Rzym. 1:16; 11:7-15).

SYJONIZM W PROROCTWIE

RUCH SYJONISTYCZNY nie mógł doznać niepowodzenia, ponieważ miał, i nadal ma, poparcie Wszechmocnego Boga. Pastor Charles T. Russell, przyjaciel narodu żydowskiego, wnikliwy badacz prorocत्व hebrajskich, na początku tego stulecia został użyty do podniesienia słabnącego ruchu syjonistycznego.

Już w 1889 roku, zanim jeszcze żydowski świat usłyszał o Herzlu i syjonizmie, Russell wydał książkę pt. *Nadszedł czas*, w której przedstawił prorocтва, wyraźnie wskazujące, iż 1914 rok zaznaczy koniec „siedmiu czasów” lub „czasów pogan” i zapoczątkuje ważną zmianę również w stosunku do Boskiego wybranego narodu Izraela. W książce *Przyjdź Królestwo Twoje* (wydanej w 1891 r.) długi rozdział poświęcił „Odrodzeniu Izraela”.

W 1910 roku czasopismo *The Overland Monthly* opublikowało serię dwunastu artykułów pióra pastora Russella na temat „wybranego ludu Bożego”, które wzbudziły wielkie zaciekawienie i zainteresowanie wśród Żydów.

SPOTKANIE W HIPODROMIE W 1910 ROKU

Gdy w 1910 roku pastor Russell powrócił z Palestyny, został zaproszony przez grupę amerykańskich syjonistów do przemówienia na masowym spotkaniu Żydów w nowojorskim Hipodromie. Russell, przebywając w Palestynie zaprzyjaźnił się z drem Levy z syjonistycznej organizacji, który to właśnie rekomendował to zaproszenie.

Cytujemy poniżej ich list zapraszający i odpowiedź pastora Russella:

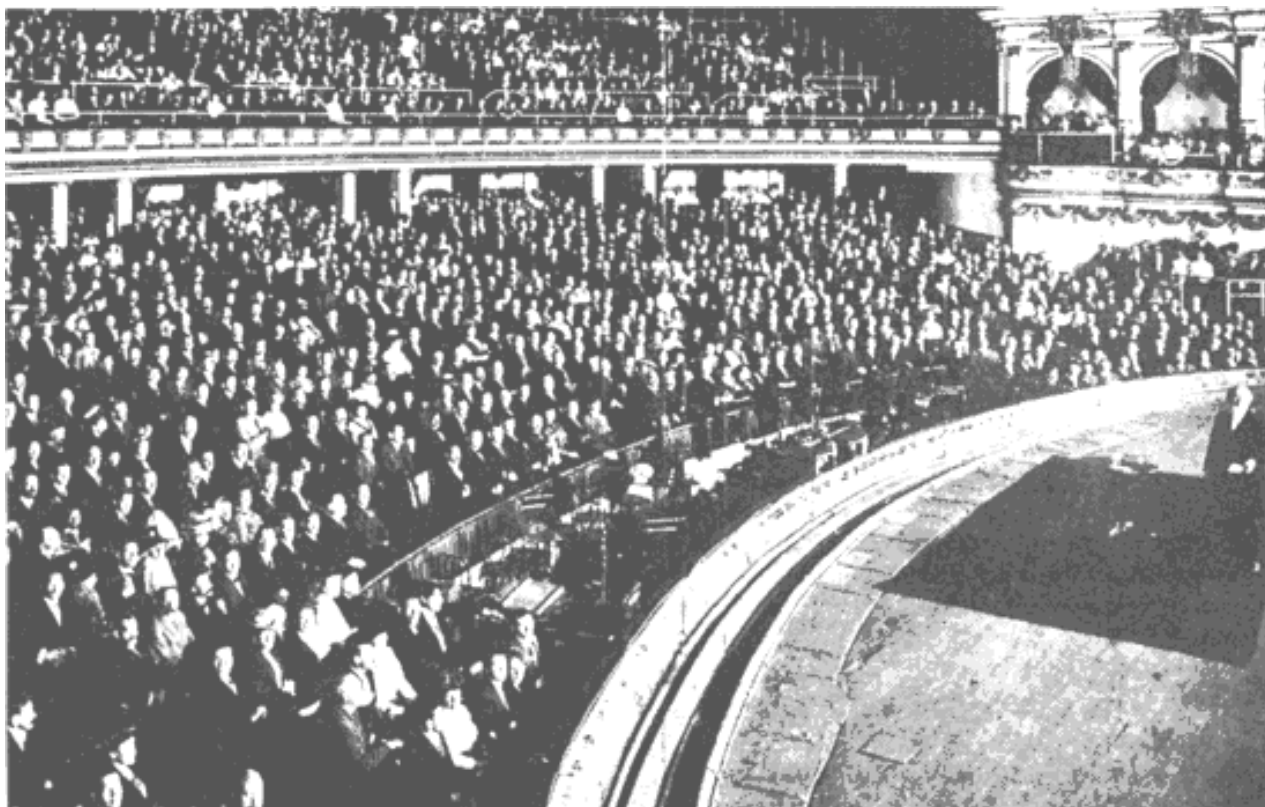
„Nowy Jork, 20.09.1910 r.
Pastor C.T. Russell, Brooklyn, Nowy Jork.

Drogi Panie: Pańskie przyjazne zainteresowanie narodem żydowskim w okresie kilku minionych lat nie umknęło naszej uwadze. Pańskie demaskowanie okrucieństw popełnionych przeciwko naszemu narodowi w imię chrześcijaństwa również pogłębiło nasze przekonanie, iż Pan jest szczerym przyjacielem. Pański wykład na temat „Jeruzalem i żydowskie nadzieje” wywołał żywą reakcję w sercach wielu z naszego narodu. Nie-

mniej jednak przez pewien okres wątpiliśmy, czy jakikolwiek chrześcijański pastor może być naprawdę zainteresowany Żydem jako Żydem, a nie tylko w nadziei nawrócenia go. To właśnie z tego powodu niektórzy z nas poprosili Pana o publiczne przedstawienie istoty swego zainteresowania naszym narodem i pragniemy poinformować Pana, że oświadczenie złożone przez Pana w zupełności nas zadowoliło. Zapewnił nas Pan bowiem, że nie namawia Pan Żydów, by zostali chrześcijanami i przyłączyli się do którejsz protestanckich czy katolickich sekt lub grup. Oświadczenie to, pastarze Russell, zostało szeroko rozpowszechnione w żydowskich dziennikach. Czujemy zatem, że jako naród ze strony Pana nie musimy się niczego obawiać. Wręcz przeciwnie, w oświadczeniu wspomina Pan, iż podstawą Pańskiego zainteresowania naszym narodem jest wiara w świadectwa naszego Zakonu i posłannictwa naszych proroków. Z pewnością doskonale Pan rozumie, jakim zaskoczeniem jest dla nas chrześcijański duchowny przyznający, że w Biblii znajdują się nie wypełnione jeszcze prorocтва dotyczące Żydów, a nie chrześcijan, i że prorocтва te według pańskich badań zbliżają się do wypełnienia, które ma tak doniosłe znaczenie dla nas jako Żydów, a przez nas i dla narodów świata.

Fakty te, drogi pastarze Russell, doprowadziły do utworzenia komitetu dla zorganizowania masowego spotkania Żydów, który tym oto listem prosi Pana o wygłoszenie publicznego wykładu, szczególnie do przedstawicieli naszego narodu. Jeśli zechce Pan łaskawie przyjąć to zaproszenie, niech Pan pozwoli zasugerować sobie temat tegoż przemówienia, który, jak wierzymy, będzie bardzo interesujący dla publiczności, szczególnie zaś dla Żydów, a mianowicie: „Syjonizm w prorocctwie”.

Jeśli chodzi o samo spotkanie, proponujemy niedzielne popołudnie w dniu 9 października o godz. 15.⁰⁰. Na tę datę wynajęliśmy Hipodrom, największą i najwspanialszą salę Nowego Jorku, i mamy nadzieję, że data ta oraz wybrane przez nas miejsce okażą się dla Pana dogodne. Zape-

Na spotkaniu tym pastor C.T. Russell swemu Żydowskiemu audytorium powiedział, że Herzl i światowe żydostwo, w swoich wysiłkach odbudowania Palestyny jako swego Narodowego Domu, wypełniło prorocstwo i powiedział też, że przez Żydów cała ludzkość będzie błogosławiona.

WIDOCZNY TU PASTOR RUSSELL PRZEMAWIA NA SPOTKANIU W HIPODROMIE

wniamy duże audytorium głęboko zainteresowanych Żydów, nie licząc tych, którzy mogą przybyć oprócz nich.

Ufamy, iż w niedługim czasie otrzymamy od Pana odpowiedź.

Z wyrazami szacunku,
 ŻYDOWSKI KOMITET DO MASOWYCH ZGROMADZEŃ".

***

Żydowski Komitet do Masowych Zgromadzeń, Nowy Jork.

Panowie: Wasze uprzejme zaproszenie, aby przemówić do Żydów na masowym zebraniu w nowojorskim Hipodromie w niedzielę 9 października, nadeszło punktualnie.

Dziękuję Panom za zaufanie, na które wskazuje to zaproszenie. Wybrana przez Panów data jest nie tylko odpowiednia w związku z nowym rokiem żydowskim, lecz bardzo odpowiednia w stosunku do moich własnych przygotowań związanych z wyjazdem 12 października do Londynu i gdzie indziej.

Spomiędzy licznych wybitnych członków Pańskiego narodu, zaproponowanych do przewodniczenia na tym zebraniu, wybrałem p. Johna Barrondessa, ponieważ miałem przyjemność osobiście z nim rozmawiać i dlatego, że wierzę, iż jest wysoce cenny jako taki w radach Pańskiego środowiska.

Proszę przyjąć wyrazy głębokiego szacunku,
 oddany C.T. Russell

BARDZO NIEZWYKŁE SPOTKANIE

Pojawienie się pastora Russella było oczekiwane z entuzjazmem przez wielu. Wybitni obywatele żydowscy ustalili, że to spotkanie będzie jednym z największych zgromadzeń, jakie kiedykolwiek odbyły się w Nowym Jorku. Gazety w języku jidisz i społeczności żydowskie były reprezentowane w urzędujących komitetach, realizując ich zarządzenia. W komitetach były takie znakomitości jak A.B. Landau, wydawca *The Warheit* (Prawda); Louis Lipsky, wydawca *The Maccabean* (Machabeusz); J. Pfeffer, wydawca *The Jewish Weekly* (Tygodnik Żydowski); Abraham Goldberg, wydawca *The Yiddish Volk* i Leo Wolfson, wydawca *The Yiddish Spirit*.

Udzielając wywiadu w swoim biurze, przed tym spotkaniem, adwokat Leo Wolfson, prezes Stowarzyszenia Żydów Rumuńskich w Ameryce, powiedział: „Czuję, że przemówienia [pastora Russella] na temat syjonizmu i proroków żydowskich przedstawia tę sprawę z nowego punktu widzenia, a ten punkt widzenia bardzo chciałbym poznać.

Ponad 4000 przedstawicieli uczestniczyło w tym spotkaniu w Hipodromie, dla wielu zabrakło miejsca, i słyszało to, co było dla nich w najwyższym stopniu niezwykle w owym czasie – człowiek niemożeszowego wyznania przemawiał do nich i to na temat ich żydowskich prorocत्व.

W tłumie, który wypełnił salę, było mnóstwo rabinów i nauczycieli, którzy przyszli, aby otwarcie odpowiedzieć, gdyby ów chrześcijanin zaatakował ich religię i próbował ich od niej odciągnąć. Mieli przygotowane pytania i krytykę przeciw niemu. Na początku przyjęto go w głębokiej ciszy.

Gdy spoglądali na estradę Hipodromu nie przywitał ich żaden symbol religijny. Estrada była zupełnie pusta poza małą mównicą i trzema pokojowymi flagami zwisającymi wyżej z jedwabnych sznurów. Znany był im tylko biały jedwabny sztandar z gwiazdami i paskami na środku z złotymi słowami „Pokój Pośród Narodów”. Na innej chorągwi była tęczą i słowo „Pokój”. Trzecią była jedwabna wstęga z miniaturowymi podobiznami flag narodów.

Bez wstępnych słów Pastor Russell, wysoki, prosty, z białą brodą, chodził w poprzek estrady. Podniósł rękę i jego podwójny kwartet z Brooklyńskiego Przybytku zaśpiewał hymn „Radosny Dzień Syjonu”.

Ku ich zdziwieniu Pastor Russell nie usiłował ich nawrócić. On wskazał na dobre strony ich religii, zgadzał się z nimi z ich najważniejszymi wierzeniami odnoszącymi się do ich zbawienia i w końcu przemawiając entuzjastycznie na temat planu ustanowienia narodu żydowskiego wywołał zgłębiony aplauz, gdy przewodził chórowi w syjonistycznym hymnie: „Hatikwa — Nasza Nadzieja”.

Jego oczywista znajomość tego przedmiotu, odnośnienie się do wielkich żydowskich wodzów przeszłości i jego szczerść rozgrzały słuchaczy zanim ochoczo zaczęli klaskać. On wzbudził w nich nową nadzieję na podstawie światła z ich Pism Świątych, łącząc ich w urzeczeniu przez około dwie godziny, widocznie wszyscy byli nieświadomi, jak i sam mówca, że czas minął. Po tym wystąpieniu można było dostrzec małe grupy dyskutujących na temat usłyszanego przemówienia. Poglądy pastora Russella widocznie podzielała większość słuchaczy.

Wszystko razem wzięwszy, spotkanie było niezwykle. Nigdy przedtem żydowskie audytorium nie okazało takiego zainteresowania posłannictwem chrześcijańskiego pastora i nigdy przedtem chrześcijański pastor nie przekazał Żydom takiego posłannictwa.

Poniżej cytujemy przedruk tego wykładu, tak jak został zredagowany i wydrukowany w książce pt. *Pastor Russel's Sermons* (Kazania pastora Russella), str. 476–482.

„Gdy kiedyś byłem skłonny odrzucić Biblię jako księgę, na której nie można polegać, trzymając się wytycznych wyższego krytycyzmu, później studiowałem ją sumiennie, zupełnie w oderwaniu od wszelkich wyznań i teorii ludzkich. Te studia wielce oświeciły mój umysł i dały mi zupełnie inny pogląd na tę

świętą Księgę. Teraz mam do niej absolutne zaufanie. Zdaję też sobie sprawę nie tylko z tego, że istnieje wielki Stwórca, ale że on jest określony, ma zamiłowanie do porządku w swoim postępowaniu z ludzkością, w kształtowaniu spraw ziemskich. Na przykład, Psalm 102 wzmiankuje czas, a nawet wymienia czas wyznaczony na powrót Boskiej łaski do Syjonu. Tak więc znajdujemy sprawy znaczące w całym Piśmie Świętym. We właściwym czasie Dawid, Salomon i inni reprezentowali Jehowę w królestwie Izraela i „usiadł na stolicy Pańskiej za króla”. Później to królestwo zostało odebrane Sedekiaszowi, ostatniemu z linii Dawida, siedzącemu na tronie Boskiego typicznego Królestwa. Kiedy panowanie zostało mu odebrane, zostały uznane pogańskie rządy, ale nie w takim znaczeniu, w jakim panował Izrael. Żadne z tych królestw nie było nazwane Królestwem Bożym. Żadnemu z nich nie było dane panowanie na wieczność.

ODRZUCENIE SEDEKIASZA — UZNANIE NABUCHODONAZORA

Rządom pogańskim obiecano panowanie nad dzierżawą w okresie, w którym Izrael będzie odrzucony od Boskiej łaski. Ale z kolei, przy końcu wyznaczonego czasu, dzierżawa ziemskiego panowania pogan wróci według Boskiego pierwotnego zapewnienia do Izraela, aby reprezentował jego Królestwo na świecie. To są owe „naznaczone” czasy, do których odnosi się Psalmista. Boskie obietnice uczynione Dawidowi — „Miłosierdzia Dawidowe pewne” — były owocem jego łędwy, mówiące, że jeden z jego potomków usiadzie na tronie Pańskim na wieki. Prawdziwym znaczeniem tej obietnicy było, że Mesjasz, ów długo obiecywany Król Izraela, będzie korzeniem oraz odgałęzieniem linii Dawidowej i błogosławionym Pańskim. Jego Królestwo będzie Królestwem wiecznym i w pełni kompetentnym do wypełnienia wszystkich obietnic uczynionych Abrahamowi — „będą błogosławione w tobie (w twoim nasieniu) wszystkie narody ziemi” — 1 Moj. 12:3.

Jak długo Bóg uznawał naród Izraela za swoje Królestwo, tak długo jego królowie byli Jego przedstawicielami, lecz gdy Sedekiasz został odrzucony, byłoby niekonsekwencją ze strony Pana uznawanie pogańskich rządów, jak sugerowano wyżej. O królu Sedekiaszu czytamy: „A ty, nieczysty bezbożniku, księciu Izraelski! którego dzień przychodzi, gdy nieprawość skończona będzie: Tak mówi panujący Pan: Zdejm tę czapkę, a zrzuc tę koronę, która już nigdy takowa nie będzie ... W niwecz, w niwecz, w niwecz ją obrócę ... aż przyjdzie Ten, co do niej ma prawo [Mesjasz], którym mu dał” (Ezech. 21: 25–27). Było to w tym właśnie czasie, że Bóg dzierżawę ziemskiej władzy dał Nabuchodonozorowi i

jego następcom, jak to jest opisane w proroczwie Daniela. Nabuchodonozor miał sen, lecz zapomniał co się jemu śniło. Prorok Daniel wcześniej znalazł się w więzieniu, ale dzięki Boskiej opatrności, jako jedyna osoba na całym świecie, był w stanie szczegółowo opowiedzieć sen króla i go zinterpretować, i oświadczył, że jego moc uczynienia tego pochodzi od Boga.

WIZJA NABUCHODONOZORA PANOWANIA POGAN

Ową wizją był zdumiewający posąg. Jego głowa ze złota przedstawiała imperium Nabuchodonozora — Babilon. Piersi i ramiona posągu były ze srebra przedstawiającego imperium Medo-Perskie. Brzuch i uda z miedzi reprezentują Greckie imperium. Jego silne nogi z żelaza przedstawiają Rzymskie imperium, wschodnie i zachodnie. Jego stopy z żelaza i gliny przedstawiają papieski Rzym. Żelazo nadal przedstawia cywilne rządy, a błotnista glina sprawia, że wydają się jakoby z kamienia, przedstawiając kościelnictwo obecnie zmieszane z polityką dziesięciu królestw Europy. Cały ten czas, w którym te różne pogańskie rządy mają zwierzchnictwo nad światem, będzie trwał, aż nadejdzie obiecane Królestwo Mesjasza. Ten okres symbolicznie jest określony jako mający trwać przez „siedem czasów”, to znaczy, siedem lat, oczywiście, nie przez siedem literalnych lat, lecz przez siedem symbolicznych lat — Dan. 2: 28-45; 3 Moj. 26:18, 24,28.

Przy ich końcu dzierżawa ziemskiego panowania pogan skończy się w czasie wielkiego ucisku, przepowiedzianego przez Daniela (12: 1). Wówczas Mesjasz powstanie w znaczeniu objęcia rządów nad sprawami ziemskimi, a rządy pogańskie się skończą, ponieważ narody będą służyć Mesjaszowi i Jemu będą posłuszne. Wówczas Boski naród wybrany, Izrael, wysunie się na czoło spraw świata, bowiem Izraelici staną się przedstawicielami i narzędziami pośród ludzi Mesjaszowego Królestwa, które będzie duchowe i niewidzialne, tak jak królestwo księcia tego świata, księcia ciemności. Tego ostatniego Mesjasz zwiąże, czyli ograniczy, na tysiąc lat panowania Sprawiedliwości, zniszczy na zakończenie, gdy będzie przekazywał Królestwo ziemskie Ojcu. Ludzkość będzie wówczas doskonała, a wszyscy dobrowolni grzesznicy zostaną zniszczeni we wtórej śmierci. W międzyczasie, Mesjaszowe panowanie nie tylko będzie błogosławić i podnosić Izraela, ale przez Izraela błogosławięństwa rozciągną się na każdy naród, lud, rodzinę i język w pełnej harmonii z Boskimi obietnicami uczynionymi Abrahamowi, więcej niż trzydzieści stuleci wcześniej.

To wszystko jest krótko i pięknie przedstawione w śnie Nabuchodonozora, wytłumaczo-

nym przez Daniela. Nabuchodonozor zauważył kamień wzięty z góry bez ludzkiej pomocy. Zwrócił uwagę i dostrzegł, że ten kamień uderzył w nogi owego posągu i w rezultacie nastąpiło zupełne zniszczenie systemów pogańskich. Uderzenie w stopy posągu symbolicznie pokazuje, że dokona tego Boska moc, gdyż obecne instytucje zostaną unicestwione w czasie, gdy będą trwały przygotowania do założenia na ich miejsce Królestwa Bożego.

KRÓLESTWO MESJASZA W TEJ WIZJI

Królestwo Mesjasza symbolizowane przez kamień nie tylko obejmie to miejsce, na którym stał posąg, lecz będzie stopniowo się powiększać, napelni całą ziemię. Z tego punktu widzenia nietrudno jest nam wierzyć w słowa Psalmisty, że jest czas na Boskie zgromadzenie Syjonu, tak, jest czas „naznaczony” — ustalony i niezmienny. Ja nie stwarzam pozorów, że znam dzień, miesiąc lub rok, w których te rzeczy się wypełnią, gdy wygaśnie dzierżawa panowania pogan na ziemi, a Królestwo Mesjasza obejmie władzę. Podaję jednak następującą myśl: Tak dalece jak mogę odróżnić, czas tych zdumiewających wydarzeń jest o wiek bliższy, niż wielu z nas przypuszczało. Siedem czasów, lub lat, panowania pogan obliczonych tylko na podstawie sugestii Pisma Świętego powinno być interpretowanych jako dzień za rok, czasu księżycowego. Siedem lat według czasu księżycowego przedstawia 2520 lat i te symbolicznie rozumiane oznaczają 2520 lat. Od czasu Nabuchodonozora, głowy owego posągu, lata te powszechnie były odnoszone do wygaśnięcia dzierżawy władzy pogan, gdy wspomniany kamień uderzy w stopy posągu. Tak dalece jak byłem w stanie to określić, rok zdetronizowania Sedekiasza przypadał w 606 r. przed Chrystusem. W ten sposób obliczając, 2520 lat panowania dzierżawy pogan wygaśnie w październiku 1914 roku. Są tacy, którzy twierdzą, że zdetronizowanie Sedekiasza powinno się datować na 588 rok przed Chrystusem. Jeśli to jest prawdziwe, to różnica będzie wynosiła 18 lat i wyznaczy nam datę na 1932 rok. W swoim przekonaniu jednakże sprzyjam 1914 r.

PRZYSZŁOŚĆ SYJONIZMU ZAPEWNIONA

Przez ponad trzydzieści lat przedstawiałem chrześcijanom poglądy, które obecnie wyrażam wobec Żydów, na zaproszenie Waszego Komitetu. Trzydzieści lat temu usiłowałem powiedzieć Izraelowi o tej dobrej nowinie, że „Boski czas naznaczony” (Ps. 102:114), w którym Bóg przypomniał sobie Syjon, nadszedł. Prawdopodobnie wówczas było to za wcześnie. Boski „czas naznaczony” dla Izraela, aby słuchał o tym należał jeszcze do przyszłości. Ja nadal czekam na Boski czas i sposób wypełnienia się Izaj. 40:1,2 oraz innych wersetów Pisma Świętego odnoszących się do Izraela.

Okolo dwudziestu lat temu Opatrzność wzbudziła dla waszego narodu wielkiego przywódcę, dra Herzla, którego imię jest obecnie potocznym słowem waszego ludu. Gdy wasi ludzie nie byli gotowi na jakiegokolwiek posłannictwo, jakie ja mogłem im dać, oni byli gotowi na to, co Bóg im zesłał przez dra Herzla — posłannictwo nadziei, posłannictwo narodowych aspiracji, które ożywiły tętno waszego narodu na nową nadzieję odnoszącą się do przyszłości Żydów. Wysiłkiem dra Herzla było, aby wszyscy lojalni synowie Izraela powstałi z prochu i mieli aspiracje stania się narodem pośród narodów, aby zapewnili dom dla prześladowanych z ich rasy w Rosji i Europie Wschodniej. Dr Herzl uderzył w strunę popularności w sercach ludu. Na początku ona była po prostu polityczna i nazwa Syjon znaczyła niewiele w aspekcie religijnym, lecz stopniowo dr Herzl i przywódca rad waszego narodu zaczęli dostrzegać, że elementy religijne tego ruchu były najbardziej skuteczne.

Dra Herzla zastąpił dr Nordau, oczywiście również mąż wielkiego talentu i wielkiego patriotyzmu, lecz syjonizm słabł. Nie ujawniam tajemnicy, gdy mówię wam, że pośród przywódców, jak i pośród szeregowych, syjonizm jest chwiejny i przeżywa obawę grożącego unicestwienia. Wyczerpał swoje siły w realizacji pierwotnych założeń swego powołania. Jednak nie zawiedzie, jak wielu się obawia. Nie usurpując sobie roli wieszczka, odpowiadam wam, że syjonizm wkrótce nabierze nowej energii. Dni, które teraz nastąpią najbardziej sprzyjają jego powodzeniu. Zgodnie z moim zrozumieniem prorocत्व żydowskich, czas „ucisku Jakuba” jeszcze się nie skończył. Można się spodziewać dalszych pogromów w Rosji oraz dalszych okrucieństw w Rumunii i gdzie indziej. To bardzo smutne, iż jestem zobowiązany przyznać, że te utrapienia prawdopodobnie was dotkną ze strony wyznaniowych chrześcijan. Jakże jestem zawstydzony z powodu tych, którzy w ten sposób hańbią imię i nauki mojego Mistrza, nie znajduję słów, aby to wyrazić. Oni są zwiedzeni. Żle zrozumieli tego nauczyciela, którego, jak twierdzili, chcieli naśladować. Oni rozumieją, że Bóg będzie wiecznie męczył wszystkich, którzy nie wyznają imienia Chrystusa. Opanowani przez złudzenia, służą bogu Przeciwnikowi i znieważają Jezusa. Ale jak próby i trudności patriarchy Józefa były Boskimi opatrznościami prowadzącymi go do władzy, zaszczytów i wpływów, tak te doświadczenia i prześladowania powodują błogosławieństwa dla waszej rasy i zmierzają do pozbycia ich obecnego zadowolenia oraz wywołania w nich tęsknoty za ojczyzną — za Palestyną. Te doświadczenia, w łączności z głosem proroków, które odtąd coraz bardziej będą dzwo-

niły w waszych uszach, staną się opatrznościami od Boga, aby dla was wypełnić plan związany z syjonizmem, a nie osobistą dumą i narodowym patriotyzmem.

To nie jest moim pomysłem, że osiem milionów Żydów na świecie pójdzie do Palestyny, chociaż nawet oceniono, że pod wpływem najbardziej sprzyjających warunków, ta ziemia może utrzymać więcej niż dwa razy tyle. Myślę, że niektórzy z waszych najbardziej przejętych i świątobliwych ludzi, szybko udadzą się do Palestyny, że ożywienie, jakie tam nastanie zadziwi świat. Następnie, to jest moja myśl, Żydzi w każdej części świata, proporcjonalnie jak będą dostawać się pod święte wpływy Boskich obietnic, danych przez proroków, pójdą do Palestyny ze zrozumieniem, zachęcając tych, którzy lepiej od nich sfinansują pomoc i założą tam wielkie przedsiębiorstwa. Pozwólcie mi wskazać, że w czasie ucisku w związku z przekazaniem pogańskiej władzy Mesjaszowi, wszystkie finansowe interesy będą narażone na niebezpieczeństwo. Wielu z waszej rasy wzbogaciło się, z pewnością będzie im przyjemnie poprzeć dzieło syjonizmu tak szybko, jak zdadzą sobie sprawę z tego, że ono jest od Pana, przepowiedziane przez proroków. A ci z waszych ludzi, których wiara nie będzie wystarczająca, aby użyć swe środki w posuwaniu naprzód pracy Pańskiej w tej ważnej chwili, na długo przedtem, znajdą się w sytuacji zobrazowanej przez proroka Ezechiela, który oświadcza (7:19), że w dniu tego wielkiego ucisku „srebro swoje po ulicach rozrzuca, a złoto ich nie będzie ich mogło wybawić w dzień popędliwości Pańskiej”. Ów wielki Posłannik Przymierza, w którym znajdujecie upodobanie (Mal. 3: 1–3) doświadczy was i wypróbuje was jako naród. Ci, którzy czczą bożki ze złota i srebra, papiery wartościowe, zostaną surowo ukarani z jego ręki, zanim On pozwoli im mieć udział w przyszłych błogosławieństwach”.

POCZĄTEK RUCHU RELIGIJNEGO SYJONIZMU

Po tym masowym spotkaniu w Hipodromie w 1910 r. pastor Russell przemawiał, na ten sam temat, do licznych innych zgromadzeń Żydów zarówno w Ameryce, jak i w Europie. Zaczęło napływać wiele próśb o literaturę na temat syjonizmu. W wyniku szerokiego zainteresowania zaczął wydawać specjalną gazetę w języku jidisz — *Die Stimme*. Jego cotygodniowe kazania, drukowane w ponad dwóch tysiącach gazet każdego tygodnia docierały do 10.000.000 czytelników, także i Żydów.

W ten sposób on i jego współpracownicy zaczęli podnosić słabnący ruch syjonistyczny, który dotąd był głównie ruchem politycznym, dodając do niego składnik religijny. W ciągu kilku lat przez odwoływanie się do prorocत्व i obietnicy

danej Abrahamowi (1 Moj. 22:15–18), na nowo rozpalili płomienie syjonizmu w sercach licznych Żydów.

To dało nowego ducha i zapal, nowe życie i moc temu, co przypominało dolinę suchych kości. To właśnie ten aspekt jest przedstawiony w scenie wizji Ezechiela (37:1-14), którą poniżej cytujemy:

Była nade mną ręka Pańska, i wywiódł mię Pan w duchu, i postawił mię w pośród pola, które było pełne kości;

I przewiódł mię przez nie w około a w około, a oto było ich bardzo wiele na onem polu, a oto były bardzo suche.

I rzekł do mnie: Synu człowieczy! ożyjały te kości? I rzekłem: Panujący Panie! ty wiesz.

W tem rzekł do mnie: Prorokuj o tych kościach, a mów do nich: Kości suche, słuchajcie słowa Pańskiego!

Tak mówi panujący Pan o tych kościach: Oto Ja wprowadzę w was ducha, a ożyjecie;

A włożę na was żyły, i uczynię, że porośnie na was mięso, i powlekę was skórą, a dam wam ducha, i ożyjecie, i poznacie, żem Ja Pan.

Prorokowałem tedy, jako mi rozkazano; i stał się szum, gdy ja prorokowałem, a oto poruszenie;

i przystąpiły kości, kość do kości swojej.

I ujrzałem, a oto na nich żyły, i mięso porosło, i powleczone były skórą po wierzchu; ale ducha nie było w nich.

I rzekł do mnie: Prorokuj do ducha, prorokuj, synu człowieczy! i rzecz do ducha: Tak mówi panujący Pan: Od czterech wiatrów przyjdź, duchu! i natchnij te pobite, a niech ożyją.

Prorokowałem tedy jako mi był rozkazał, i wstąpił w nie duch, a ożyły, i stanęły na nogach swoich, wojsko nader było wielkie.

I rzekł do mnie: Synu człowieczy! te kości są wszystek dom Izraelski. Oto mówią: Wyszły kości nasze, i zginęła nadzieja nasza, wygładzeni jesteśmy.

Dlategoż prorokuj, a mów do nich: Tak mówi panujący Pan: Oto Ja otworzę groby wasze, i wywiode was z grobów waszych, ludu mój! i przywiode was do ziemi Izraelskiej!

I dowiecie się, żem Ja Pan, gdy Ja otworzę groby wasze, a wywiode was z grobów waszych, ludu mój!

I dam w was ducha mego, a ożyjecie, i dam wam odpocząć w ziemi waszej; i dowiecie się, że Ja Pan mówię to i uczynię, mówi Pan.

POCIESZAJĄCE SŁOWA DLA SYJONU RÓWNOLEGŁOŚCI 1845 LAT

JEDEN INTERESUJĄCY zestaw dowodów potwierdzających nadejście czasu przywracania do łask i odzyskiwania znaczenia Izraela pochodzi z Iz. 40:1,2: „Mówcie do serca Jeruzalemu; ogłaszajcie mu, że się już dopełnił czas postanowiony jego, że jest odpuszczona nieprawość jego i że wziął z ręki Pańskiej w dwójnasób za wszystkie grzechy swoje”.

Zauważmy wyrażenie „w dwójnasób za wszystkie grzechy swoje”. Na podstawie jakiej sprawiedliwości Izrael mógł być ukarany dwa razy bardziej, niż na to zasługiwał? Takie rzeczywiście może być pierwsze wrażenie z pobieżnego przeczytania tego tekstu. Ale nie taka jest jego intencja.

Kefel i miszna Izraela

Hebrajskie słowo *kefel* przetłumaczone w wersecie 2 „dwójnasób” oznacza stronę zgietą na pół, dokładnie w samym środku. Inaczej mówiąc, *odpowiednik*.

U Jer. 16:18 i Zach. 9:12 znajdujemy podobne określenie. Tutaj jednak hebrajskie słowo „dwójnasób” to *miszna*, co oznacza dokładne powtórzenie w czasie i ogólnym charakterze. Zachariasz podaje nam wskazówkę, że „dwójnasób” Izraela

rozpoczął się mniej więcej w czasie wjazdu Jezusa do Jeruzalem.

Według chronologii biblijnej Jakub, główny patriarcha 12 pokoleń Izraela, zmarł w kwietniu 1813 r.p.n.e. Jego śmierć zakończyła wiek patriarchów i rozpoczęła to, co możemy nazwać Wiekem Żydowskim. Teraz zauważmy: Jezus wjechał do Jeruzalem tuż przed paschą (w kwietniu) 33 r.n.e. Od 1813 r.p.n.e. do 33 r.n.e. możemy doliczyć się:

$$1812 \frac{3}{4} + 32 \frac{1}{4} = 1845 \text{ (lat)}$$

Wyciągamy z tego wnioski, że okres narodowej łaski Izraela liczył 1845 lat. *To była pierwsza część ich „dwójnasobu”.*

Długość pierwszej części dwójnasobu daje nam długość jego drugiej części. Licząc okres 1845 lat od 33 r.n.e. dochodzimy do 1878 r. Tak więc

$$32 \frac{1}{4} + 1845 = 1877 \frac{3}{4}$$

lub kwiecień 1878 roku. Czy coś znaczącego, dotyczącego Żydów, wydarzyło się w tym czasie?

Berliński Kongres Narodów

Ten kongres mocarstw europejskich odbył się w Berlinie w czerwcu 1878 roku (choć przygotowania do niego naturalnie rozpoczęły się

wcześniej). Jego głównym celem było określenie granic państw bałkańskich po wojnie rosyjsko-tureckiej i zapobieżenie ewentualnej wojnie między Anglią i Rosją. Większe znaczenie z punktu widzenia naszego tematu miał jeden z jego drugorzędnych rezultatów wypracowany przez lorda Beaconsfielda.

Główny brytyjski wysłannik na tę konferencję, lord Beaconsfield, dzisiaj jest bardziej znany jako Benjamin Disraeli. Chociaż nawrócił się na chrześcijaństwo, był pierwszym Żydem, który został premierem (w 1874 r.).

Jak zauważyliśmy wcześniej w tym numerze, Disraeli był odpowiedzialny za przejście Kanału Sueskiego od Egiptu w 1875 roku (za pieniądze od barona Rothschilda). Pociągnięcie to miało ubiec dominację Rosji na Bliskim Wschodzie, co zgodnie z obawami Anglii mogło zaszkodzić jej wpływom w tej części świata i pozbawić dostępu do posiadłości w Indiach i na Dalekim Wschodzie.

Żyd Disraeli, rzecz jasna, sprzyjał swemu narodowi i wydaje się, że jego wysiłki w tym kierunku zostały pobłogosławione przez Boga. Oto ciekawy cytat:

„Ostatnie wybory w Anglii, które pociągają za sobą zmianę w ministerstwie oraz usunięcie z urzędu znanego na całym świecie Żyda lorda Beaconsfielda, na pierwszy rzut oka mogłyby wydawać się przeszkodą dla restauracji Izraela w Palestynie. Od kilku lat wydarzenia wydają się szczególnie sprzyjać Żydom, a jednym z głównych czynników w tym kierunku wydawało się zainteresowanie, zalety właściwe mężowi stanu oraz sposobności polityczne następczący się dzięki wysokiej pozycji tego sławnego człowieka. Teraz, po bardzo krótkim czasie od zdobycia przez niego dla swego narodu znaczącej ulgi w prześladowaniach w Palestynie i w Turcji oraz po ustanowieniu Wielkiej Brytanii protektorem Ziemi Świętej, on jest odsuwany od władzy w czasie, w którym wydawał się w sposób właściwy bardziej pożyteczny dla nich. Na pierwszy rzut oka może się to wydawać katastrofą, lecz być może wcale nią nie jest” (Strażnica, maj 1880, s.7 [Reprint 101]).

Polityczne i militarne implikacje tego Kongresu są dość szczegółowo omówione w książce pt. *Przyjdź Królestwo Twoje*, s.260–262.

„W one dni — mówi Zach. 8:23 — uchwyci się dziesięć mężów ze wszystkich języków onych narodów; uchwycą się, mówię, podółka jednego Żyda, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszymy, że Bóg jest z wami”.

Dziesięć narodów językowych Europy, w pewnym sensie, uchwyciło się „szaty” przedstawiciela Izraela, Disraelego.

W tym czasie biblista i znawca hebrajskiego, Franz Delitzsch, zaczął rozpowszechniać swe wydanie hebrajskiego Nowego Testamentu.

Co ciekawe, Kongres, który ulżył nieco ciężkiej doli Żydów, zasiał także nasiona pierwszej wojny światowej. Jednym z rezultatów tej konferencji było przekazanie Austro-Węgrom Bośni-Herzegowiny; to właśnie kula bośniackiego zabójcy trafiła następcę austriackiego tronu, co zmusiło Austrię do odwetu na Serbii (którą uważała za winną) i roznieciło wojnę z lat 1914–18. Wojna ta, jak widzieliśmy, stała się z kolei motorem narodowego powrotu Izraela do Ziemi Świętej.

Powrót Izraela do łaski

Jak zauważyliśmy wcześniej, Jezus w roku 33 zapowiedział spustoszenie dla domu Izraela (Mat. 23:37,38). To było 36 lat później, w roku 69, kiedy Jerozolima została otoczona przez rzymską armię, dowodzoną przez Tytusa, co rok później doprowadziło do jej zupełnego zniszczenia.

Od Kongresu Berlińskiego w 1878 roku okres o długości 36 lat doprowadza nas do 1914 roku — owego roku, który rzeczywiście był świadkiem początku wolności dla rozproszonego narodu. W ten sposób zakończył się „dwójnasób” Izraela.

„RYBACY” i „ŁOWCY”

Ponieważ Jer. 16:14–16 jest jednym z najbardziej zrozumiałych ustępów biblijnych, opisujących zgromadzenie Izraela w Ziemi Świętej, w związku z tym go zbadamy:

„Przeżoż oto dni idą, mówi Pan, że nie rzeką więcej: Jako żyje Pan, który wywiódł synów Izraelskich z ziemi egipskiej.

Ale: Jako żyje Pan, który wywiódł synów Izraelskich z ziemi północnej, i ze wszystkich ziem, do których ich był wygnął, gdy ich zasię przywiodę do ziemi ich, którym dał ojcom ich.

Oto Ja pošę do wielu rybitwów, mówi Pan, aby ich łowili; potem pošę do wielu łowców, aby ich łapali na wszelkiej górze i na wszelkim pagórku i w dziurach skalnych”.

Rozumiemy, że „ziemią północną” była Rosja, gdzie na przełomie wieków mieszkała niemal połowa narodu żydowskiego. „Wszystkie ziemie” wydają się dotyczyć pozostałych krajów, w których znajdowały się duże enklawy Żydów, takich jak Polska, Niemcy, Rumunia i Węgry.

„Rybacy”

Zgodnie z swą obietnicą u Jer. 16:16 Bóg od 1878 roku pošła „rybaków”. Przynętą był syjonizm. W ostatnim artykule (w BS) na temat syjonizmu widzieliśmy jak wielu mężów stanu, Żydów i chrześcijan, oraz innych wpływowych postaci było zaangażowanych w dzieło wspierania sprawy syjonizmu, szczególnie po działalności Teodora Herzla oraz Kongresu

Syjonistycznego z 1897 roku.

Pieśń syjonizmu przemawiała do wielu Żydów, którzy przybywali z daleka, by przyznać się do swej odwiecznej ojczyzny. Inni pozostali tam, gdzie byli, dopóki nie zaczęli być ścigani przez „łowców”.

„Łowcy”

Prawdopodobnie najbardziej przerażającym rozdziałem współczesnej ery, obecnego wieku dwudziestego, były zawzięte prześladowania i próba eksterminacji narodu żydowskiego podjęta przez nazistowski reżim Adolfa Hitlera. Niezwykle okrutny i mający jeden cel w swej determinacji do zmiecienia Żydów z powierzchni ziemi, swoim barbarzyństwem nadał nowego znaczenia słowu „holokaust” i skaził zachodnią cywilizację płamą, której nie można usunąć ani zapomnieć.

To, czego nie mógł dokonać syjonizm, dokonały prześladowania, zmuszając Żydów, by tysiącami uciekali do Palestyny, a resztę świata, by uświadomili sobie ich roszczenia i starożytne prawa. Holokaust dał narodowi żydowskiemu wolę przetrwania i tożsamość w takim stopniu, w jakim nigdy nie uczyniło tego żadne inne wydarzenie w historii ich diaspory.

Dlaczego Pan tak postąpił? To pytanie jest zadawane przez wielu, których życie zostało zniszczone, którzy stracili całe rodziny i których ciała noszą trwale ślady cierpienia i tortur.

Dozwolenie na zło

Nie będziemy mogli zrozumieć powodów jakiegokolwiek cierpienia, jeśli najpierw nie zrozumimy, że żyjemy w świecie przeklętym za sprawą grzechu, w świecie, w którym istnieje *dozwolenie na zło*. Naród żydowski był nienawidzony za to czym był i prześladowany za to czym był. Od tego czasu, gdy w Edenie była dana obietnica o Nasieniu wybranym do błogosławienia ludzkości (1 Moj. 3:14,15) szatan, wielki przeciwnik Boga i człowieka — postanowił je zniszczyć. Usiłował tego dokonać w Egipcie i w cesarstwie rzymskim, jak również przez całe długie wieki ich diaspory. Gdziekolwiek mógł, pobudzał nienawiść do „Żyda”.

Obserwowanie dalszego postępu tej obietnicy w czasie pierwszych lat obecnego wieku, zmierzającego do ponownego osiedlenia Izraela niewątpliwie popchnęło go do jeszcze większej furii w wysiłkach pozbycia się tego wybranego Nasienia.

Pismo Święte często mówi o Bogu jako o czytającym coś, na co On jedynie *dozwala*. Jego *dozwolenie* w żadnym razie nie jest *moralną zgodą*, chociaż wielu nie dostrzeże tej różnicy, nie będzie też tego można wyjaśnić tym, którzy nie

mają wiary, by zrozumieć, że Bóg w polu widzenia ma wyższy cel (Ps. 50:16–21).

IZRAEL PRZEWODEM BŁOGOSŁAWIEŃSTW

Izrael odżył i ponownie stał się niezależnym narodem. Nie tylko to, ale i to, że dawno obiecany czas prawdziwego wyniesienia Izraela, jako przewodu mesjańskich błogosławieństw dla ludzkości, jest niedaleki. Cóż z tego, że nastąpi jeszcze jeden wielki wstrząs ucisku w miarę jak zanika ten stary świat, a zaczyna się rodzić nowy porządek. Cóż z tego, że Pismo Święte mówi nam, że Izrael ma jeszcze przejść przez „czas utrapienia Jakubowego” (Jer. 30:7) w związku z wielkim czasem ucisku, jaki od 1914 roku ciąży nad światem. Żadna z tych rzeczy nie powstrzyma ludu Pańskiego od radowania się nowymi niebiosami i nową ziemią, które, jak oznajmia Bóg ma On właśnie stworzyć: „Weselcie się, a radujcie się na wieki wieków z tego, co Ja stworzę” (Iz. 65:17,18; 66:22). Światło lampy Prawdy padające na prorocze strony pokazuje nam, że szybko przybliży się czas, kiedy Ten, który ma do tego prawo, ujmie swą wielką władzę i panowanie (Ezech. 21:27).

ŻYDZI MAJĄ POZOSTAĆ ŻYDAMI

Z „puszczy” dochodzi głos, a wszyscy Żydzi go słyszą. *Nie wzywa on ich, aby się stali chrześcijanami, lecz raczej, aby pozostali wierni idealom postawionym przed nimi przez Boga ich przymierza, tak jak jest to przedstawione w Zakonie i Prorokach.*

Jak zauważyliśmy, pierwsze dźwięki tego głosu najpierw były słyszane w ruchach syjonistycznych. Jak dużo wydarzyło się od tamtego czasu! Dwadzieścia lat po pierwszym Kongresie Syjonistycznym w 1897 roku nastąpiło odebranie Jerozolimy Turkom. Niewiele ponad 30 lat później — w 1948 roku — Izrael stał się wolnym państwem. W niecałe 20 lat później — w 1967 roku — Izrael ostatecznie zdobył kontrolę nad świętym miastem. Z punktu widzenia wieków diaspory ponowne zgromadzenie i odbudowanie Izraela w ostatnich latach jest szybkie.

DWA NASIENIA ABRAHAMOWE

Abraham, ojciec wierzących, nie rozumiał, że jego „nasienie” miało składać się z dwóch rodzajów — niebieskiego i ziemskiego. Bóg wspomniał o tym, gdy powiedział do Abrahama (1 Moj. 22:15–18). „Rozmnożę nasienie twoje jako gwiazdy niebieskie i jako *piasek*, który jest na brzegu morskim (kursywa nasza). Mowa tutaj o dwóch „Izraelach”. Obietnice duchowe należały do klasy niebiańskiej („Syjonu”), a ziemskie do Izraela cielesnego („Jakuba”). Ostatecznie wszyscy ludzie, błogosławieni pod panowaniem Mesjasza, staną się „Izraelitami” — z nasienia Abrahamowego w najszerszym znaczeniu (Gal. 3:6–9).